

29 – Woensdag 15 Mei 2019

Wie had gedacht dat het zo zou lopen. Ik ging er zelf van uit dat ik na de operatie helemaal ik de kreukels zou liggen, dat ik enkele weken in het ziekenhuis zou moeten blijven en dat ik maanden nodig zou hebben om weer een klein beetje te kunnen functioneren.

Ook de artsen kijken vol verbazing naar de situatie. Dokter Cees niet, die lacht zich kapot om het verloop. Je ziet de twinkeling in zijn ogen als hij in mijn kamer staat. Vandaag vertrekt hij weer voor drie weken naar het buitenland om daar zijn kunstje te doen. Mijn plan is om hem over 3 weken echt versted te doen staan.

Natuurlijk moet er nog aardig wat gebeuren voor ik weer “normaal” kan functioneren. Mijn bovenbeen hersteld heel snel, maar het zal nog even duren voordat dit weer op volle sterkte is. Mijn koppie is nog lichtelijk opgezwollen en mijn tong wil je echt niet zien. Ik kan er zo

mee in een horror film. Dat is eigenlijk mijn enige zorg. Hoe zal mijn tong zich gaan herstellen en vormen? Nu is het een dikke misvormde lap vlees, waar ik weinig mee kan. Het is natuurlijk de bedoeling dat deze slinkt en dat ik daardoor weer beter kan drinken, praten en misschien over een tijdje zelfs weer kan eten.

Maarja, voorlopig heb ik niks te klagen. Ik knap lekker snel op en mag over twee dagen lekker naar huis. Ik heb mezelf voorgenomen om thuis goed op mezelf te gaan letten en de tijd te nemen om goed te herstellen. Dit gaat natuurlijk een hele opgave worden, want ik denk al vaak te snel dat ik de hele wereld weer aankan. Deze keer ga ik mijn tijd nemen, zodat ik echt sterker uit de strijd ga komen en niet opeens een terugval krijg.

Ben wel benieuwd wanneer mijn been weer sterk genoeg zal zijn om op de motor te stappen, want daar kijk ik echt naar uit. Lekker het koppie leeg en gas erop.....

Nadat ik klaar was met het schrijven van dit stukje, kwam de zaalarts samen met de k.n.o. artsen op visite. Na de dagelijkse controles vertelde ze mij dat de drain uit mijn been mag. Ook ging ze even met de plastisch chirurg overleggen, en als die het er ook mee eens is, dan mag ik vandaag al naar huis! Mijn bek viel natuurlijk open, want dat ik vrijdag naar huis zou gaan was al een wonder.

Ook gaan ze vrijdag met het team bespreken of ze toch niet iets preventiefs kunnen/moeten doen. Ook Cees zal op afstand deelnemen aan deze bespreking. Ik vertrouw op hun oordeel, en wacht wel af wat eruit komt.

Het wachten is nu op de reactie van de plastisch chirurg. Moet ik tot vrijdag blijven, dan vind ik dat ook geen probleem hoor.

Natuurlijk heb ik het gelijk aan Sharon laten weten. Die wist ook niet wat ze hoorde. We houden het voor nu even tussen ons, en als ik dan weg mag, rijden we natuurlijk als eerste langs de zaak. Ben benieuwd naar de reacties.

Niet veel later viel de beslissing. Ik mocht naar huis!!! De drain werd uit mijn been gehaald, de papieren werden in orde gebracht en gaan met die banaan.

Pa, Ma en Mandy wisten natuurlijk niet wat ze zagen toen ik opeens binnenstapte. Ook ik werd best wel even emotioneel toen ik op de plek was waar ik gedacht had een hele lange tijd niet meer te komen. We zijn kort, maar natuurlijk eigenlijk te lang gebleven. Ik zit nu uitgeput op de bank en beseft me maar al te goed dat ik nog even rustig aan moet doen.

Morgen mag ik al weer even terug naar het Erasmus om mijn "Provox" te laten vervangen. Deze is lek, en als ik morgen voorzichtig een slokje water mag gaan proberen, dan kunnen we dat er niet bij hebben natuurlijk. Bij de koffie merkte ik dat gisteren en vandaag ook al.....

Ik ga nu even met mijn bankie kroelen, want die heeft mij ook gemist.

Man, man, man, wat ben ik blij!